

--- Egy iskola, ahol nincs gyerekkor >>>

Egy iskola, ahol nincs gyerekkor

Látogatás a tizenöt éves artistaiskolában

Artistaiskola. Valahogy nem illik össze képzeletünkben a két szó. Az iskola hűvös, köznap-i józanságát sehogy sem tudjuk összeilleszteni gyermekkorunk romantikus cirkuszélményeivel, a csodálatos mutatványokkal, amelyeket hallatlan könnyedséggel csináltak a csillogó, elegáns kosztümös nők és férfiak. Pedig van ilyen iskola, *s épp az idén töltötte be tizenötödik „életévét».*

Mit csinálnak, hogy tanulnak, hogyan töltik szabadidejüket a jövő artistái? – kíváncsiskodtam be egy délelőtt az iskola Gorkij fasori épületébe.

– Szabadidő? Olyan nekünk nincsen – csodálkozik rám mindenki, akitől csak érdeklődöm. – S már sorolja is, mi mindent kell csinálnia reggeltől estig. Délelőtt nyolctól egyig gyakorlati foglalkozások vannak: akrobatika, egyensúlyozás, létragyakorlatok, szertorna, zsonglörgyakorlatok, zeneóra.

– Egy órától kettőig szabadok vagyunk. Bekapjuk az ebédet, aztán sietünk az Állami Balettintézetbe, ahol a balettiskola növendékeivel együtt tanulunk az általános iskolai vagy gimnáziumi osztályokban, este hatig. Ami időnk marad, azt tanulásra fordítjuk, mert valamikor fel kell készülnünk a tanítási órákra is, És aludni is kell legalább nyolckilenc órát, hogy bírjuk az iramot. Tessék ezeket összeadni és hozzászámolni az étkezést, utazást, egy kis beszélgetést a családdunkkal – de csak annyit, hogy „mit csinálsz, ml újság” – ugye, hogy semmi sem marad.

– A helyzet csakugyan ez kérem – mondják az oktatók, – Ezeknek a gyerekeknek tulajdonképpen nincs is gyermekkoruk, úgy, ahogy a többieknek. Ide kerülnek hozzánk tíz-tizenégy éves korukban – később már nem lehet, tizenégy évesen is csak kivételesen – és azután nincs megállás, nincs kihagyás, mert a porondon nem lesz pardon, ott teljes ember kell minden pillanatban.

Miért vállalják mégis? Aligha lehet erre pontos választ adni. A cirkusz romantikája biztosan hatalmas vonzóerő, de nem valószínű, hogy egy ugyanazon mozdulat ezredik ismétlése, gyakorlása olyan romantikus dolog. Pedig enélkül nem megy semmi. A reflektorok fényében már nem lehet tétovázni, véletlenre, vakszerencsére bízni valamit, ott minden lényeges, a szó szoros értelmében életbevágóan fontos.

– Szív kell ehhez, kérem. Szeretni kell a cirkuszművészetet – fogalmazza meg a választ *Eötvös Tibor*, aki öt éve tanul az iskolában. – Nálunk a családban hagyomány ez a pálya, már a dédapám is artista volt, apám is az, a rokonaim is. Ők azt szeretnék, ha tovább tanulnék, egyetemre mennék: jogásznak vagy színházi rendezőnek. Majd meglátjuk. Mindenesetre a' cirkusszal akarok foglalkozni egész életemben, másképp el sem tudom képzelni.

És a cirkuszhoz kötötték életüket a többiek is: *Szabó Géza*, akit vidéki vasutas szülei sehogy sem akartak vándorkomédiásnak engedni, *Berkecz János*, aki vele együtt fog majd szerepelni a rövidesen összeálló gumiasztal akrobatacsoportban, *Eötvös Ibolya* és *Eötvös György* is, akik testvérek és szintén az „Eötvös-dinasztia” tagjai, s a többiek, akik felnőtt komolysággal és vasszorgalommal gyakorolnak a szőnyegeken, egyensúlyoznak a létrákon, ismétlik, csiszolják mozdulataikat, számaikat.

Kezdődik az újabb óra: szertorna; tanára *Pataky Ferenc* olimpikon. Azt hiszem, nem kell. búcsúzni tőlük, vagy ha igen, így; viszontlátásra a porondon!

Horváth György (1965. december 18., 4. oldal)

Válogatta: *Bittner Levente*

<https://mno.hu/eztirtaamagyarnemzet/egy-iskola-ahol-nincs-gyerekkor-1319986>